

katera se po njegovem mnenju odlikuje po »posebni milini, po redki popolnivosti in bogati, skorej neizcrpni zalogi besed.«

Od mladih nog se je Šercl tudi skrbno pečal s tatinskimi jeziki, zlasti pa z nemškim Rothwälsch, z francoskim Argo in z angleškim Cant in Slang. O jeziku kretenj pri gluhonemih in o mimičnem jeziku Amerikancev je napisal nekoliko razprav in imel javna predavanja v Odesi in o volapüku je izdal v Moskvi 1887. razpravo. Šercl je kot vseučilišni dijak vodil svoj dnevnik v kitajščini, in je pisal v malajščini članke v časnik Fei-lung-pao-pien (»Leteči zmaj«), ki ga je v Londonu izdal profesor Lumers.

Šerclnu so od raznih strani ponujali službe; 1871. leta mu je Peter Lavrovskij, rektor v Varšavi, na tamošnjem vseučilišču, ponudil profesuro, 1874. leta se je Maks Müller pogajal z njim radi profesure orientalskih jezikov na oksfordskem vseučilišču; 1883. leta se je trudil japonski plemenitaš Njisi pridobiti ga za profesorja sanskrta in malajščine na vseučilišču v Tokio; 1887. leta so mu ponujali profesuro slovanskih jezikov na kalifornskem vseučilišču blizu San Francisco; ali odklonil je vse te ponudbe iz ljubezni do domovine in ruskega znanstva.

Šercl je izdal ta-le dela:

Sravnit'elnaja grammatika slavjanskichъ i drugichъ rodstvennichъ jazikovъ (2 zv.) I. Fonetika 1871. Slovoobrazovanie. 1874. Slavjanskij izbornikъ tekstov. Char'kov 1872. Sanskritskaja grammatika. 1875. Sanskritskij sintaksis. 1883. Ob enantijosemiji. Voronež 1883. Nazvanija cvetov. Voronež 1884. O konkretnosti v jazykachъ. Voronež 1885. Fnetičeskija osobennosti v jazykachъ. Voronež 1885. Osnovnije elementy jazyka i načala jago razvitija. Voronež 1889. Sanskritskij sintaksis. Harkov 1883. Z oboru jazykozpytu. V Praze 1881—83. Mluvnicе jazyka ruského I. Slovnica. 1882. II. Skladnja. 1884.

VERZI. FRAN ŽGUR. PODDRAGA.

Na polje kdaj že pokošeno
vetrov jesenskih diha hlad,
in solnce si želi rumeno
v megla jesenskih mrzli grad —
Ni ptiček da pesem bi zapele:
prošel je rožič kras in vonj;
v solzah molčijo imortele —
dni svetlih čakajo zastoj...
In zdi se mi: Gigant razvil je
čez les, polje žaloben prt —
In zdi se mi: Mrmra vigilje,
na vrancu brzem jaha smrt...
In kamor jaha, žitje sahne,
ni ptiček in solca ni, ni rož —
S koso nabrušeno zamahne
in zgrudi se ob ženi mož;
in deca pade zabodena
kot v polju pade cvet cvetoč —
Zaplaka mati zapuščena
kot glas vigilj skoz temno noč!

ANICA. SPISAL F. J. DOLJAN.

Vsi smo jo opominjali, svarili jo in ji na srce govorili — zaman!

»Anica, ne bodi nespametna!... Pusti ga na miru, norčuje se, drugega nič!...«

»Jè—e, seveda!«

»Ko se te naveliča, te pusti, bodeš videla!... Poznamo ga vsi!...«

»Jè—e!...«

Smejala se je in režala ter nam kazala tiste svoje redke, blesteče zobe, smejala, kakor bi bila hotela reči:

»Vi bi me radi imeli za norca, vi, pa ne on!«

Okrajni inženir, mož, ki ni poznal rahločutnosti in je vsikdar govoril, kakor je mislil, pa ji je nekoč naravnost rekel:

»Anica, če ne boš pazila, se zgodi s teboj, kakor z ono, ki so jo potegnili iz vode, veš, tam doli blizu kopališča, kjer je voda najglobočja...«

Osupnila je malce, nemara ker ji je bilo novo to, kar je slišala zdaj, toda smeh ji ni izginil z obraza. Neverjetno je gledala inženirja, ta pa je ponavljal: